

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Činnost lidské duše-----	3
2. Výuka a výchova-----	7
3. Zákon znovuzrození-----	11
4. Klinická smrt-----	18
5. Přítomnosti a budoucnost planety Země-----	23

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Činnost lidské duše

Nejpůsobivější, nejkrásnější a nepostrádatelná je síla lidské duše, nazývaná silou života. Bez její aktivity uhasíná každý život.

Duše vytváří spojení mezi duchem a fyzickým tělem, protože struktura ducha je tak jemná, že není schopna přímého spojení s hmotou. Tělo bez ducha není schopno života, protože pro ně duch nepředává duši patřičné impulzy a tělo bez duše není schopno života, protože duchu chybí spojovací článek s tělem. To znamená, že duch a duše jsou závislé na vzájemné existenci a aktivitě.

Duch a duše člověka nemusí vždy dosahovat stejného vývojového stupně. Tato divergence je u lidí velmi častá. Navenek se projevuje buď jako nadměrná sensibilita nebo nedostatek citlivosti při vysoko vyvinuté inteligenci.

Duše se navenek projevuje pocity. Impulzy zvenčí přijímá působením lidské vůle, zevnitř působením ducha. Zdravá duše, která dosahuje stejné úrovně jako duch, je člověku velkou podporou ve snaze po vnitřním růstu a životní harmonii.

Oslabování duše je způsobováno stresem, alkoholem, omamnými jedy, zneužíváním sexuální energie, rozrušením, únavou, starostmi, vnitřní nespokojeností ap. Duše vede nepříznivou energii těchto stavů do mozku a duch reaguje zeslabenou aktivitou, nemocí.

Každý duch a duše jsou v celém vesmíru pouze jednou. Rozdíly mezi duchem a duší jednotlivých osob vycházejí z rozdílnosti jimi dosaženého duchovního vývojového stupně. Každým novým životem získává člověk nová poznání a zkušenosti, které mu umožňují duchovní růst. Zde by bylo dobře si uvědomit, že vývoj člověka nezačíná zrozením na zemi a nekončí smrtí. To by byla velmi nespravedlivá konstelace vzhledem k rozdílným životním podmínkám, bojům a bolestem, které musí někteří jedinci prodělat, ve srovnání s těmi, kteří žijí v blahobytu a vše se jím daří. Rozdílnost životních stavů je stanovena působením zákona působení a příčiny. To, co lidé na zemi nazývají štěstím nebo

těžkým údělem, je působení vlastních činů ze životů minulých, ale i ze života současného.

Každý člověk má za sebou četné životy, které ho vedou k duchovnímu zrání. Nutnost nových inkarnací pomine, jakmile vyrovná svá karmická zatížení a dosáhne určitého stupně vnitřního duchovního vývoje. Nejsilnějším pomocníkem k dosažení tohoto cíle je láska ke všemu a ke všem. Ale tato láska je semeno, které může dlouho odpočívat v zemi, než přijde paprsek tepla a světla, které je probudí k růstu. Dobu probuzení určuje člověk sám svým „chci“ nebo „nevěřím“.

Tělo, duch a duše tvoří na sobě závislý celek. Působení na jednu část této trojice znamená současnou reakci částí ostatních. Nemoci těla např. vycházejí z duše a lze je jen pomocí ducha a duše odstranit. Lékařská věda staví převážně na chemické a technické terapii. Chemické prostředky jsou často potřebné, chybí-li organizmu určité regenerační substance nebo k utišení bolestí. Ale léčí jen příznaky nemoci, ne její příčiny, protože stejně jako individuální psychologie, která vyvinula dobré metody ke zjištění duševního stavu člověka, zůstávají uzavřeny vůči realitě ducha a duše. Být lékařem neznamená jen pečovat o funkce a stav orgánů, ale snažit se zjistit poznáním pacientovy duše původ jeho nemoci. Obraz duše se zrcadlí v myšlení, pocitech a reakcích nemocného. Myšlenky a představy mají nesmírnou sílu. Sugescie a autosugescie jsou známým fenoménem.

Aktivita duše je pozitivní využívání životní síly ve všech životních situacích. Duševní pasivita je stav částečné nebo úplné stagnace. Částečná duševní pasivita je duševní lenost. Úplná pasivita je zastavení veškeré duševní aktivity, tedy zastavení činnosti tělesných orgánů, kterému následuje smrt.

Normální duševní pasivitou je spánek, nezbytný pro přívod životní síly. V denním vědomí podmiňují impulzy ducha činnost mozku. Ve spánku mozek nepracuje tak jako v denním vědomí. Duch a duše opouštějí fyzické tělo, s nímž zůstávají spojeny „stříbrnou šňůrou“ a jsou v nadzemských sférách posilovány. Při jejich návratu zpět do těla se člověk probouzí, aniž by si byl schopen putování svého ducha a duše uvědomit. Vyjimku tvoří mediální jedinci, kteří hovoří o vizích a snech, zrcadlících ve spánku probíhající skutečnost.

Jak je tomu s vnějšími vlivy na lidskou duši ? Za ty jsou zodpovědni rodiče s dobrými nebo méně dobrými výchovnými principy, s plným nebo nedostatečným porozuměním pro nadání a schopnosti vyvíjející se osobnosti, sourozenci, přátelé, životní prostředí, škola, povolání, ale i rasa a společnost se všemi dobrými nebo méně dobrými příklady, prostě všechno to, co tvoří životní sféru člověka.

Velký vliv na lidskou duši má působení nadzemských sil. Tento úkaz není vědou registrován, protože rozum není schopen vnímat oblasti mimo hranice svého chápání. Každý člověk má však na zemi svého duchovního průvodce, který se snaží pročistovat a řídit jeho myšlenky a skutky, zesilovat jeho charismatická zaměření a duchovní růst. Mnozí nazývají působení tohoto průvodce svědomím nebo vnitřním hlasem. Lidé s mediálními schopnostmi mohou vnímat jeho světlou postavu a stálou přítomnost.

Vedle pozitivního vlivu vyšších duchovních bytostí působí na lidskou duši i nízko vyvinuté duchovní bytosti, zdržující se v blízkosti země. Vyžívají se z pocitů a smyslových požitků žijících a škodí jim našeptáváním nedobrych myšlenek a nesprávného jednání. Zdravý, dostatečnou vůli a morální silou vyzbrojený člověk jejich síle odolává. Vůle duševně labilních jedinců podléhá vůli těchto sil, které se mnohdy usazují v lidské auře. Tím dochází k duševním chorobám, ke schizofrenii.

Nejlepší obranou proti negativním silám je modlitba, důsledná kontrola myšlenek a pocitů, boj proti vlastním nedobrym návykům a vlastnostem, stejně jako schopnost odpouštět. Odpouštět sice umíme, ale většinou jen sami sobě. Pro vlastní nesprávné jednání najdeme vždy dostatek porozumění a omluv. Porozumění bližnímu je odpuštěním a zároveň zušlechťováním duše vlastní, ale i duše těch, kteří je vnímají.

Jedním z neškodlivějších vlivů na zdravou aktivitu duše je strach. Strach je vždy sugescí negativních sil. Nejčastější formou strachu je strach o život našich blízkých, o majetek, o kariéru, o společenskou renomé ap. Energie strachu má tak velkou sílu, že je schopna strachem vyvolané představy realizovat. Snažme se i v největších obavách stavět do popředí naději a víru v pomoc vyšších sil. Dojde-li přesto k obávané ztrátě, získáme modlitbou a vírou sílu tuto ztrátu nést.

Pro růst a zdraví naší duše je pravým požehnáním každý čin lásky, každý úsměv, dobré slovo a pomoc slabším.

Duch a duše jsou podstatným faktorem životní existence. Bez jejich vlivu a aktivity není život možný. Nositelem ducha je pouze člověk. Proto není možná jeho inkarnace jako zvíře nebo rostlina. Vývojově nižší životní formy, zvířata a rostliny, jsou rozděleny do jednotlivých ras, tříd a druhů, které nemají ducha, ale tzv. spolkovou duši. Ta řídí průběh jejich života a podílí se v rámci přírodních zákonů na jejich vývojovém růstu.

Od svého stvoření, po celou věčnost, jsou lidský duch a duše naplněny láskou svého Stvořitele. Láskou, která spojuje svět, v němž přechodně žijí, se světem, do něhož se po smrti vracejí. Tento návrat nebude nutný, jakmile se lidstvo naučí láskou žít.

Výuka a výchova

Pozemská existence inkarnující se duše je závislá na pomoci rodičů a prostředí, do něhož se rodí, aby mohla splnit v nadcházejícím životě úkoly, které ji zájímají vývojový růst. Hodnota tohoto růstu je ovlivňována hodnotami výchovného principu a principu výuky. Výchova je zaměřena na procesy duševní, výuka na rozvoj činnosti rozumové. Oba principy mají působit společně.

Mnohé děti jsou očekávány a přijímány s láskou, jiné jako nezbytná životní zátěž. Láska je od prvního nádechu nejsilnějším výchovným faktorem pro budoucí život zrozeného. Již v prenatálním stavu je embryo schopné vnímat lásku a pocity matky i otce.

Přemýšlení o výchově a výuce dítěte by měly přicházet již s prvními úvahami o možnosti jeho existence. Jsme schopni zodpovědnosti a povinnosti vůči vyvíjejícímu se novému životu? Početí a zrození vychází z Božské zákonitosti a její porušení je těžkým karmickým zatížením. Nejsme-li připraveni nést plnou zodpovědnost za následky sexuální aktivity, učme se ji ovládat. Každý znovuzrozenec přichází na zem nejen s úkoly zaměřenými na vývojový prospěch vlastní, ale i společnosti, do níž se rodí. Všichni společně tvoříme celek, jehož části, navzájem spojeny, udržují a sílí existenci životů dalších, pokud nevybočují z rámce Božské a pozemské zákonitosti.

Manželský svazek a všechny formy společenského soužití, které nazýváme rodina, vyžadují vyzralý pocit povinnosti a lásky nejen partnerů k sobě navzájem, ale i zodpovědnosti a lásky k budoucí rodině. Lásky hlubší a hodnotnější, než je sexuální vzplanutí a tělesné uspokojování, které dnes u mnoha partnerů zůstává v popředí a potlačuje pravý smysl společného života. Lásky dávající a od-pouštějící, lásky stavěné na toleranci, obětavosti, nesobeckosti a zodpovědnosti.

Příklad rodinné harmonie rodičů a jimi vytvořené prostředí je pro inkarnující se duši jedním z nejpodstatnějších faktorů jejího budoucího života. Dítě přejímá životní návyky a způsob života v rodině jako návod pro svůj budoucí život v lidské společnosti. Mnohá matka považuje své dítě za osobní majetek, nad nímž má neomezenou moc a právo. Opravdová mateřská láska je má

provázet po celý život, ale bez pout a nároků. Inkarnující se duše nepatří rodičům, nýbrž svému Tvůrci. Pozemští rodiče jí umožňují jen hmotnou existenci a pomáhají jí správnými výchovnými prostředky v jejím vývoji. Láska rodičů nesmí dítě spoutávat, tím omezuje jeho osobní vývoj.

Opičí láska a dominance rodičů je dítětem přijímána bez protestu jen v prvních etapách jeho vývoje. Jakmile se v něm začne probouzet vědomí vlastní vůle, liší se přání a představy dítěte od přání a představ rodičů. Dochází k tzv. fázi trucovitosti, k výchovným těžkostem. Rodiče by měly reagovat trpělivostí, tolerancí, vysvětlováním, pochvalou a vlastním příkladem. Neustálé kárání, trestání a omezování dráždí dítě k zesílenému odporu nebo k vnitřnímu osamocení a komplexům méněcennosti, k duševním stavům, které formují charakter dítěte často na celý život.

Jak již bylo řečeno, přináší si inkarnovaná duše ve svém vědomí rámcový program budoucího života. Zdůrazňuji rámcový program. Vyplnění tohoto rámce zůstává volné pro působení vlastní vůle vyvíjející se osobnosti.

Vývojový stupeň ducha některých dětí přesahuje vysoko vývojové stadium ducha rodičů. V raném dětství se dítě vyvíjí hlavně tělesně. Pozoruje a vnímá pomocí smyslů probíhající procesy ve svém okolí a často na ně reaguje způsobem, svědčícím o rozvíjející se inteligenci, schopnostech a nadání, jejichž původ si rodiče nedovedou vysvětlit. Jsou projevy ducha dítěte, který je nositelem nesmírného pokladu zkušeností, poznatků a schopností, získaných v průběhu dřívějších životů.

Každý z nás je jedinečnou osobností v celém univerzu a předpoklady našeho duševního, duchovního a rozumového růstu jsou touto jedinečností podmíněny. Lidé mají rozdílný způsob a tempo osvojení si poznatků, potřebných k životu. Správná výchova reaguje na tuto rozdílnost s porozuměním, tolerancí a trpělivostí. Není dobře nutit děti k myšlení a jednání, které sami považujeme za jediné správné. Volnost samostatného myšlení a jednání, i když je provázeno chybami, je velmi cenná. Právě omyly a chyby jsou nejvzácnější školou života.

Dnešní civilizace je zaměřena hlavně na zisky hmotného potenciálu. Poskytuje dětem nesčetné příklady k získání úspěchů a zisků hmotných. K vývoji harmonické, kladné osobnosti je třeba nejen

péče o hmotné podmínky, ale i o vývoj duše. Bez její zdravé aktivity zůstává i největší boháč světa nespokojeným, vnitřně prázdným jedincem.

Tím zdůrazňuji znovu důležitost vzájemného působení výchovy a výuky, principů duše a rozumu, které, ačkoliv tvořeny různými elementy, dosáhnou úspěchu jen tehdy, působí-li vzájemně.

Cílem výchovy je zaměření se na etickou, charismatickou složku vyvíjejícího se jedince pomocí vlastního příkladu, pomocí dobrých skutků, pozitivních vlastností a morálních návyků, posilováním pozitivních forem vytvářejícího se charakteru, trpělivým vysvětlováním nesprávných závěrů, reakcí a jednání, výchovou k sounáležitosti se všemi životy bez ohledu na jejich vývojový stupeň, respektováním vůle spolužijících, rozvojem tolerance a ochotou pomáhat slabším a potřebným. Pozitivní morální hodnoty vytvářejí podstatu člověka, jehož život je přínosem pro společnost, v níž žije.

Každý mladý člověk má touhu po uplatnění, chce potvrdit svoji existenci skutky, které upozorňují: „Já jsem zde! Podívej se, co dokážu!“ Výchovný proces je doplňován růstem rozumového vědomí, výukou. Rozvoj mozku, centra rozumového vnímání, může stoupat jen v souladu se stoupajícím vývojem duše. Proto by měla výchova dítěte probíhat se stejnou intenzitou v obou jmenovaných principech. Dnešní společnost se zaměřuje více na princip výuky. Výchovné procesy v některých rodinách nejsou schopny vstřípnit dětem nutnost rovnováhy mezi Já a Ty, vědomí zodpovědnosti a povinnosti vůči svému okolí a spolužijícím. Tím trpí v průběhu života nejen dítě a rodina sama, ale i morální vývoj celé lidské společnosti.

V procesu výchovy je spolu s láskou nejsilnějším výchovným aspektem vlastní příklad. Učíme-li dítě milovat a vážit si každého života, potkávat ostatní spolužijící s tolerancí a pocitem sounáležitosti, učíme-li je nezištnosti a schopnosti dělit své zisky s potřebnými, učíme-li je porozumění, které je pevně spjato s odpuštěním, otevíráme mu úspěšnou dráhu života současného i budoucího.

Společně s rodinou hraje důležitou úlohu v procesu výuky a výchovy škola, ale i osobnost učitele. Ne každý, kdo je pedagogicky činný, je k této činnosti povolán. Vychází-li impuls k povolání

učitele a vychovatele z vnějších podmínek a ne z nitra, nelze tuto činnost hodnotit jako výchovný přínos.

Posuzování žáka a mnohé úsudky o jeho hodnotách a schopnostech nevycházejí vždy z objektivních kritérií a z dostatečné znalosti vnitřního a vnějšího života svěřených žáků. Pravdivého obrazu, na němž se často nevědomě podílejí i aspekty sympatie či antipatie, je dosaženo velmi zřídka.

Opomíjí-li učitel spojovat souběžně s rozumovou výchovou jí nadřazený princip duchovní, podstatu všeho života a dění, pracuje-li jen na rozumovém růstu žáků, kteří jsou mu svěřeni a opomíjí-li celkový vývojový růst vlastní, je jeho práce korunována chudou úrodou. Žáci jsou schopni velmi citlivě reagovat na nedostatek pedagogické kreativity a osobního příkladu.

Mnohé děti, navyklé být doma středem pozornosti a obdivu, nejsou vždy schopny respektovat úspěchy ostatních kamarádů a zařadit se do školní společnosti. Mnozí rodiče hájí a omlouvají přestupky dítěte. Snaží se utlumit výčitky vlastního svědomí, že učinili chyby v průběhu rodinné výchovy? Rozpory mezi školou a rodinou jsou pro výchovu dítěte nepříznivé. Měly by být řešeny oboustranou tolerancí, potlačováním pocitu vlastní důležitosti, snahou o vzájemnou spolupráci ve prospěch žáka. Žádný člověk nedosahuje velikosti, která by mu dovolila tvrdit, že jen on má pravdu a nemýlí se.

Pozemský život je jen nepatrný časový úsek v porovnání s nekonečností života lidského ducha. Všechny události, prožitky, myšlenky, slova a skutky jednotlivých životních úseků zůstávají nezničitelnou částí osobnosti člověka. Jejich světlé nebo tmavé nuance vytvářejí mozaiku jím dosažených hodnot v životě vlastním i v životě společnosti, v níž žije. Každé dobré slovo, pochopení, pomoc a zušlechťování duševních procesů pomocí výchovy a výuky jsou pomocníky na cestě vzhůru.

Jsou-li provázeny vírou, nadějí a láskou, „dosahují hvězd“.

Zákon znovuzrození

Reinkarnační zákon vysvětluje podstatu zrození v lidském těle a působí v úzké souvislosti se zákonem příčiny a následku. Jeho vliv probíhá rovnoběžně s tak zvanou permanentní regenerací, která trvá až do dosažení dokonalosti.

Stav současného lidstva lze označit jako duchovní degeneraci. Její oslabení a odstranění lze docílit růstem duchovního vědomí a vnitřních sil člověka. Prohlubování poznatků o Božské zákonitosti promítané do denního života přibližuje člověka Stvořiteli a k poznání jeho lásky (jejíž částí se vědomě stává).

Reinkarnace pomáhá člověku získáním životních, často i bolestných, poznatků nalézt cestu lásky. Odpykáním svých provinění a plněním Božských zákonů dochází k vzestupu duchovního vývoje, jehož cílem je návrat do původní životní sféry, z níž každý jedinec vyšel.

Hodnota zrozeného člověka odpovídá duchovním hodnotám, jichž dosáhl před svou inkarnací. Počet inkarnací není předurčen Tvůrcem, nýbrž je ovlivněn člověkem. Závisí na několika aspektech života určité duše:

1. Omezená vůle inkarnované bytosti změnit svůj lhostejný nebo negativní přístup k duchovnímu poznání. Příčinou je neustálé zanedbávání Božské zákonitosti, jež má za následek pokles do stále hlubšího materiálního uvažování, až do stavu existence řízené pouze instinktem. Neznamená to, že se člověk stává zvířetem, ale jeho inteligence klesá na úroveň, kde není schopen jasného myšlení a jednání. Tento stav vyžaduje stále nová zrození v materiálních dimenzích, až dojde k osvobození potlačovaného lidského ducha.
2. Svobodná vůle, která umožňuje nejen provinění proti Božské zákonitosti, ale i provinění proti bližnímu, holdování neřesti, požívačnost, chamtivost, morálně zatěžující zvyklosti a charakterové nedostatky. Jestliže zůstává člověk k těmto chybám lhostejný a nechává jím volný průběh, je potřeba ještě mnoho inkarnací. Tyto vlastnosti a návyky jsou zakořeněny hluboko v duši a bez boje proti nim se postižený stává jejich otrokem. Téměř vždy jsou doprovázeny nesprávným vztahem k ostatním lidem. Mnozí, dosud

nezatížení jedinci, jsou například svedeni druhými k neřestem, opilství ap. Tím dochází k osudovému spojení těchto bytostí, ke vzájemnému těžkému karmickému zatížení, které vyvolává řadu dalších inkarnací v hmotných oblastech.

3. Jedním z nejtěžších provinění (vedoucím k dlouhým inkarnacím) jsou prohřešky proti činnosti ducha. Jestliže je na základě svobodné vůle zabráňováno vlastnímu duchovnímu vývoji nebo vývoji ostatních, víře v Boha a cestě k Němu, dochází k provinění proti duchu. V současné době je mnoho inkarnovaných lidí zatíženo tímto proviněním. Ironickými, výsměšnými poznámkami vůči Boží existenci, rozšiřováním duchovních omylů a vlastních nepravdivých názorů, popíráním Kristova učení a jeho existence, zkreslováním podstaty reinkarnace a jejího účelu, dochází k provinění proti činnosti ducha. Tím vyšší jsou zásluhy všech, kteří se během krátké periody svého pozemského života snaží pomoci ostatním, majícím dobrou vůli poznat nezkeslené duchovní pravdy. Pomáhají hledajícím k víře v Boha i k pochopení významu jeho zákonů

Co prožívá bytost zatížená poklesem po návratu do duchovních sfér ? Trpkou lítost a duševní bolest. Po smrti probíhají ve vědomí vracejícího se člověka obrazy uplynulého života, od posledního výdechu zpět až k okamžiku narození. Každá životní etapa je přesně zaznamenána se všemi pozitivními i negativními myšlenkami, slovy, činy, a vztahy k ostatním ap. Trpké a bolestné je poznání: „Jakým způsobem jsem to žil ? Jak mohu všechna svá provinění napravit ?“ Duše prosí o možnost další inkarnace a příležitost k odčinění. To však není tak snadné. Dlouhá řada inkarnací je třeba na odčinění prohřešků proti vlastnímu nebo cizímu duchu. Milost Boží je však nekonečná, a kde je dobrá vůle, přichází i pomoc.

Buďte si při všech svých činech a slovech vědomi, jak důležité je okamžité vysvětlení, vyrovnání, omluva a napravení chyb, které tak často lehkomyslně bez uvážení děláte, ačkoliv jste se jim mohli snadno vyhnout.

4. Podstata dobrovolné inkarnace vychází z pochopení Boží lásky a z působení Zákona solidarity všech bytostí. Jako první příklad chtěl bych uvést inkarnaci některých dětí, které zemřou v útlém dětství nebo zcela mladé. Jejich dobrovolná inkarnace je službou lásky k rodičům a příbuzným, kteří potřebují pomocný impuls na cestě k duchovnímu poznání. Rodiče s radostí očekávali a přijmuli

své dítě. Jsou však otřeseni jeho smrtí, která přichází po poměrně krátké pozemské existenci. „Proč právě naše dítě muselo zemřít, proč právě my musíme prožívat tuto bolestnou ztrátu?“ Rodiče i příbuzní se nemohou smířit s myšlenkou, že jejich milované dítě je pro ně navždy ztraceno. Hledají pak informace o posmrtné existenci i o existenci Boha. Tím se odpoutávají z nadvlády materiálního života. Jejich uvolněné duchovní vědomí (podpořené činností duchovního ochránce a jeho pomocníků) jim umožňuje změnu v názorech na poznání doposud ignorovaných duchovních pravd, poznání nových cest k víře v reinkarnaci a nesmrtelnost. Často jsou k nim přiváděni přátelé, kteří jim pomáhají svým přesvědčením, příklady z vlastního života a pevnou vírou v nejvyššího Tvůrce. Hledající nalézají, a ti, kteří našli, se stávají vědoucími.

Dobrovolná inkarnace vychází z následujících předpokladů:

Z pochopení zákonů Stvořitele i Jeho lásky, z lásky k bližnímu a z touhy pomáhat. Jestliže se inkarnuje stále znovu stejná skupina bytostí, jež není schopna dosáhnout žádného pokroku, dostává se jim pomoci od misionářských duchovních pomocníků z vyšších duchovních sfér. Ti se dobrovolně inkarnují s jmenovanými neúspěšnými jedinci a snaží se je přivést k duchovnímu pohybu, růstu, k probuzení vůle proti dosavadní stagnaci a k zesílení víry.

Příkladem duchovní nepohyblivosti mohou být Číňané, kteří se, uzavřeni v okruhu svých tradic, zvyků a konfesí, celá léta nesnažili dosáhnout změny vlastního života. Dnes, v době konečné časové periody, která otevírá budoucnost novým životním strukturám, dochází však i u nich rychleji k proměnám, protože otevřeli své vědomí a svou říši novým poznatkům z ostatních zemí.

Důležitým příkladem dobrovolné inkarnace jsou duchovní bytosti, přicházející na zem, aby přinesly nové kulturní, vědecké a umělecké poznatky. Kromě poznatků náboženských obohacují lidstvo v oboru hudby, umění všech směrů, medicíny, techniky a vědy novými vynálezy, naukami i odhalením doposud neznámých přírodních a kosmických jevů. Kreativita dosažená ve jmenovaných oblastech má ulehčit lidstvu pozemský život a dát mu dostatek času k vnitřnímu zamyšlení o vlastní podstatě. Technické vynálezy zkracují čas a snižují námahu při zvládání denních úkolů, poskytují člověku více volného prostoru pro vnitřní zušlechťování. Pokrok ve všech oblastech života lidstva je umožněn duchovní inspirací objevitelů, umělců a badatelů. Současný člověk je ve svém vlastním

přeceňování přesvědčen, že vše vychází jen z jeho geniality a kreativity. Všechno nové, co přichází na zem, existuje již po celé věky v nadzemských sférách, odkud pomocí vnitřní inspirace umělců a badatelů dochází k hmotnému zpodobnění příslušných duchovních originálů. Pozemská díla zůstávají však při vši své kráse a účelnosti jen jejich slabým odleskem. Málokterý umělec je plně spokojen se svým dílem, které není schopno odzrcadlit krásu obrazů intuitivně promítnutých do jeho duše.

Pomocí všech těchto darů vás chce Tvůrce přivést k poznávání jeho existence a zákonů. Jak reaguje lidstvo na tyto dary ? Díkem, pokorou, hledáním pramene, z něhož všechna krása a geniální myšlenky vycházejí ? Pozorujte sami životní jeviště dnešního lidstva, které svěřené dary zneužívá. Technické systémy a vynálezy přeměňuje v nástroje vraždění, ničí přírodu a týrá nižší životní formy. Chamtivost a nespokojenost člověka roste současně s jeho otupělostí vůči duchu. Vládce negativních duchovních sfér zná dobře slabosti lidstva, které se ve své většině bezstarostně a ochotně poddává působení jeho sil. Tento negativní vládce určuje kulisy a scény současného životního dění, slova a činy jemu oddaných jedinců i skupin, které místo cesty lásky, cesty oproštění od dalších inkarnací, volí raději cestu duchovního temna, jež je spoutává řetězem dalších nesčetných pozemských utrpení, bolestí a bloudění.

Biblické příklady reinkarnační nauky z Nového zákona

Lukáš, kap. 12, 11-32

Otec měl dva syny. Přišel čas, kdy mladší syn řekl: „Otče, vyplat mi můj dědičný podíl, který mi přináležel!“ Otec splnil jeho přání a mladší syn odešel do ciziny a svůj dědičný podíl prohrál. V zemi, kde se usadil, prožíval hlad a bídu. Po dlouhém hledání možnosti výdělků se stal pasákem prasat, ale i nadále trpěl hladem. Rád by se byl nasytil plody svatojánského chleba, které dostávala prasata, ale nebylo mu to dovoleno. Trpce vzpomínal na přebytek chleba v otcovském domě. Vzpomínky a hlad ho přivedly k návratu domů, k otci. Ještě daleko vzdálen domovu, vytušil otec příchod svého syna a šel mu se srdcem plným lásky vstříc. „Otče, prohřešil jsem se proti nebi a proti tvé otcovské lásce. Odpusť mi, nejsem hoden být tvým synem. Přijmi mne za svého čeledína!“ Otec

obejmul vracejícího se syna a poručil sloužícím připravit hostinu a zahalit syna do nejlepších oděvů. „Radujte se všichni se mnou, můj ztracený syn se vrátil domů k novému životu!“

Starší syn, který pracoval na poli, se ptal při svém návratu domů po příčině veselí a slavnosti. Sloužící mu vyprávěli, že se vrátil domů zbloudilý bratr, kterému uchystal otec slavnostní přivítání. Rozhněván odmítl bratr zúčastnit se všeobecného veselí a řekl: „Otče, celá léta pracuji věrně, oddaně ti sloužím, aniž bych jen jedenkrát porušil tvé příkazy. Nikdy jsi mi nevystrojil hostinu, abych se mohl radovat se svými přáteli. Ale mého bratra, který prohýřil tvé jmění, pošlapal tvou lásku, a nyní se zchudlý vrací zpět, toho oslavuješ?“

„Můj milovaný synu,“ odpověděl otec, „ty jsi stále se mnou a co je moje, to je tvé. Nemá to důvod k oslavě, když se tvůj duchovně mrtvý, ztracený bratr probudil ke správnému životu?“

Vysvětlení:

Přirovnání o ztraceném synovi je alegorií nevyslovitelného, celé věky trvajícího dramatu od Boha se vlastním proviněním vzdálených stvoření (od samého počátku až do jejich návratu k Otci zpět).

- 1. Opuštění otcovského domu je symbolem pro Luciferem svedená, od Tvůrce odpadlá stvoření.*
- 2. Putování ztraceného syna od země k zemi a dálka původního domova symbolizuje četné reinkarnace na různých životních úrovních.*
- 3. Bída, strádání, utrpení, hlad, jsou obrazem působení karmického zákona.*
- 4. Sebezpoznaváním, uvědomováním si svého provinění, utrpením a životními skutečnostmi spolu s touhou po milovaném otci, probouzí se v synovi rozhodnutí vrátit se domů.*
- 5. Prohýřený majetek jsou vyplývané duchovní síly a Boží pomoc.*
- 6. Hlad potvrzuje, že tyto síly nelze získat na nízké duchovní úrovni. Vedou k poznání bídy zažité v otroctví negativních sil, z něhož je nutno se pevnou vůlí vyprostit.*

7. Činnost pasáka prasat zrcadlí duchovní nečistotu. Pomocí bladu a utrpením dosažená duchovní zralost je vyjádřena nenáročností a pokorou v touze po stravě předložené vepřům.
8. Lítost a odpor vůči vlastním nedobrym činům vychází z poznání jejich nevhodnosti a ústí v pokorné prosbě o přidělení nejnižších služeb v otcovském domě, ve snaze odčinit svá provinění.
9. Přemíra chleba a majetku v rodném domě je symbolem pro přemíru duchovních sil, poskytovaných bytostí přiměřeně jejímu duchovnímu vývoji,
10. Radost otce z návratu ztraceného syna zdůrazňuje Zákon sjednocení s Tvůrcem, jak učil Ježíš: „Větší radost bude mít Otec a duchovní sourozenci z návratu a pokory jediného hříšníka, než z mnoha spravedlivých, kteří zůstávají doma.“
11. Sloužící jsou symbolem Zákona solidarity, který je zákonem vzájemné pomoci vývojově výše stojících bytostí bytostem na nižších vývojových stupních.
12. Příkaz otce, obléci vracejícího se syna do příslušných oděvů, je odzrcadlením konečného zákona, který zajišťuje vracejícímu se všechny dříve mu patřící zásluby, individualitu jeho ducha, jméno, atd.

„Setřeny budou všechny slzy vašich očí. Po návratu není žádné smrti víc, bolest, nářek a utrpení jsou neodvratně přemoženy. Láska, blaženost, krása a čistota zůstávají věčným průvodcem v království nejvyššího Světla.“

Matouš, kap.11, 15:

Jan Křtitel je znovuzrozený Eliáš. Kdo je schopen porozumět, bude si to pamatovat.

Matouš. kap. 16, 12-16:

Při svém putování se ptal Ježíš svých učedníků: „Za koho mne lidé považují?“ „Někteří věří, Mistře, že jsi Eliáš, jiní se domnívají, že jsi Jan Křtitel, Jeremiáš nebo některý z dřívějších vysokých proroků.“ „Za koho mne považujete vy?“ Petr odpovídá: „Ty jsi Mesiáš, syn živého Boha!“

Vysvětlení:

Ježíšova otázka dokazuje, že jeho učedníci znali zákon reinkarnace.

Marek, kap. 9, 12-13:

„Každý příchod Eliáše je provázen pomocí na cestě k Bohu. Říkám vám, Eliáš byl zde, ale vy jste ho nepoznali.“

Jan, kap. 9, 1-3:

Při setkání s od narození slepým mužem se ptali apoštolové Ježíše, kdo zavinil tuto slepotu: „Mistře, kdo se provinil, že se tento muž narodil slepý ? On sám nebo jeho rodiče ?“

Další důkaz, že apoštolové znali zákon příčiny a následku a z něho vyplývající zákon znovuzrození v hmotném těle.

Klinická smrt, sebevražda

Klinická smrt je stav, v němž se odděluje astrální tělo, nositel duchovního vědomí člověka, od těla fyzického. Fyzické tělo zůstává bez dynamiky ducha nepohyblivou, mrtvou hmotou, udržovanou na životě pomocí technických aparátů. Duchovní vědomí postiženého zůstává aktivní, takže je klinicky mrtvý schopen současně vnímat dění v pozemském, ale i v astrálním prostoru. O tom svědčí nesčetné důkazy z vyprávění klinicky mrtvých pacientů, u nichž došlo po určité době k opětovnému spojení astrálního těla s tělem hmotným a tím k probuzení z tělesné letargie.

Během klinické smrti je osobní vývoj nemocného zajištěn činností vědomí Vyššího Já, které je nadřazené vědomí fyzického těla. Jeho pomocí je se nemocný schopen dorozumívat se svými rodinnými příslušníky formou snů, telepatie nebo intuice.

Astrální tělo zůstává v blízkosti klinicky mrtvého. V noci se vrací, tak jako astrální tělo zdravého člověka ve spánku, do astrálních dimenzí, kde je posilováno.

Zažitky klinicky mrtvých, kteří se vrátili do normálního života, podléhají určité zákonitosti. Po ztrátě tělesného vědomí, např. důsledkem těžkého úrazu, cítí zraněný v prvních vteřinách úzkost a tmu, která je však brzy nahrazena vnímáním světla, příjemné hudby a pocitem vnitřního obšťastnění. Ve skutečnosti jsou tyto dojmy vibrace, provázející uvolňování se astrálního těla z aury postiženého.*

Domněle mrtvý náhle cítí, jak se vznáší ve vzduchu. Je schopen pozorovat své na zemi ležící tělo a vnímat rozhovory lidí, kteří se ho snaží přivést opět k životu. Pokouší se přítomným vysvětlit, že žije a že se cítí velmi dobře. Je pro něho nepochopitelné, že na jeho slova a přítomnost nikdo nereaguje.

* podrobné vysvětlení v Rozhovorech č. 2

Po krátké době přicházejí světlé bytosti a s nimi pocity uklidnění a lásky. Nejzářivější z těchto bytostí je duchovní průvodce, který umožní klinicky mrtvému v průběhu několika vteřin přehlédnout svůj uplynulý život a uvědomit si všechny získané, ale i ztracené duchovní hodnoty. Má-li se klinicky mrtvý vrátit opět na zem, umožní mu duchovní průvodce pohled do nadzemských sfér, aby mohl ostatním žijícím vyprávět o posmrtném životě. Spojením astrálního těla s tělem fyzickým vrací se zraněný do denního vědomí.

Téměř u všech klinicky mrtvých, kteří byli schopni vnímat astrální skutečnosti, dochází ke změně jejich životních názorů a ke změně denního života. Právem hovoří o darovaném druhém životě, uvědomují si a snaží se plnit jeho pravé poslání a smysl. Často vyprávějí, že se pohybovali dlouhým tmavým tunelem, na jehož konci zářilo světlo. Tento zážitek je působení faktoru, na zemi zvaného čas. Čas a prostor jsou pojmy vycházející z pozemské polarity.

Božská praenergie je věčným, nekonečným pramenem, tedy pramenem bez začátku a konce. Její časový faktor je 0. Země je planeta, podléhající času a polaritě. Časový faktor 0 je na zemi nahrazen časovým faktorem plus a minus.

Posuzován z pozice přítomnosti je jeho lineární průběh vpřed nazýván budoucností, zpět minulostí. Tato časová polarita mizí se stoupajícím duchovním vývojem, který člověka přibližuje k Tvůrci, až minulost a budoucnost splyne opět v Božské praenergii, časovém faktoru 0.

V astrálních dimenzích, v nichž se zdržuje duše klinicky mrtvých, probíhá minus a plus čas paralelně.

Na planetě Země jde vpřed se pohybující plus čas ve směru hodinových ručiček a vytváří vpravo rotující vibrační kruhy. U minus času je tomu obráceně.

Klinicky mrtvý je schopen v prvních vteřinách, kdy se domnívá být obklopen tmou, vnímat obě tato vibrační pole, která se v určitém segmentu protínají. V tomto segmentu kde

se obě energie kříží a vytvářejí z časového faktoru plus a minus silné dvoupólové magnetické pole, které vyvolává dojem tunelu. Tímto polem je klinicky mrtvý přitahován pomocí stříbrné šňůry ke světlu.

Okamžik výstupu astrálního těla z aury určuje vědomí těla mentálního. Zmíněné magnetické pole oddělí astrální tělo od těla fyzického, aniž by došlo k poškození stříbrné šňůry, jejíž přetržení znamená smrt.

Ve stavu klinické smrti probíhají energetické procesy, které není člověk, vedený rozumovou aktivitou a stavějící na smyslovém, vnějším vnímání, schopen poznat a pochopit.

Astrální tělo, nositel ducha a duše, je vyživováno kosmickými energiemi. Jak dokazuje klinická smrt, je člověk schopen po jeho výstupu nebo uvolnění se ze spojení s hmotným tělem vnímat jevy, probíhající i mimo hmotné vědomí.

Smrt je v podstatě zrozením v jiném životním prostoru, o němž stále ještě velmi málo víme. Bylo by dobře prohlubovat během pozemského života znalosti nejen zákonitostí tělesných, ale i zákonitostí ducha a duše, bez jejichž aktivity zůstává člověk nahromaděnou mrtvou hmotou, neschopnou životní existence.

Každá inkarnující se duše je seznámena před svým zrozením s průběhem svého příštího života. Souhlasí-li s jeho úkoly, které jí mají zajistit stoupající duchovní vývoj, vyhledá si s pomocí vyšších duchovních bytostí pozemské rodiče, s nimiž je karmicky spjata a jejichž genetický potenciál je v souladu s jeho budoucí osobností a jejím životním úkolem.

Není-li během probíhajícího života inkarnovaná duše schopna si předsevzané vnitřní a vnější problémy zvládnout, propadá do stavu beznaděje, ztrácí správné představy o smyslu a hodnotách své existence, životního dění vůbec a volí jako řešení svých domněle nezvládnutelných těžkostí dobrovolnou smrt.

Naděje na posmrtný klid a vyřešení těžkostí je však klamná. Nebyla-li dobrovolná smrt součástí karmického životního plánu, trpí duše sebevraha i po fyzické smrti stejnými problémy jako předtím. Přichází do nízké, nepříznivé sféry sebevrahů, kde čeká na uplynutí vyměřené mu doby pozemského života ve stejném duševním stavu, v jakém zemi opustil. Zodpovědnost za násilné přerušení životního cyklu vlastního nebo cizího je veliká a zákonitost vyrovnání učiněné chyby je neúprosná.

Každý člověk by si měl tuto skutečnost uvědomit, než se rozhodne násilně ukončit svoji pozemskou inkarnaci. Násilná smrt není řešení, které oprostuje, ale které zatěžuje.

Po každé tmě přichází světlo, každá bolest a každý životní problém, ačkoliv se nám momentálně zdají neřešitelné a beznadějnost láme naše životní síly, jsou řešitelné.

Co se děje v člověku, který ztrácí vládu nad svým životem a nad sebou samým? Většinou podléhá v důsledku otevřené aury, vlivem vlastních nedobrych myšlenek a slabostí, které probouzejí vibrační disharmonii a blokády duchovních center, čakr, negativním silám. Jeho éterické tělo se stává propustné pro ničící energii, která potlačuje harmonickou duševní aktivitu, až dojde k určité letargii, v níž člověk podlehně našepťávání těchto sil a ukončí násilně svůj život.

Pokud zůstaneme pány sebe sama, s nadějí a vírou ve vyšší pomoc, která je nám zajištěna, pokud o ní prosíme, pokud jsme schopni trpělivosti, tolerance, kontroly svých myšlenek, pocitů a jednání, nepropadneme nebezpečí dobrovolné smrti. Reagujeme-li přecitlivěle na životní těžkosti a úkoly, propůjčujeme jim svým pesimismem a beznadějí stále větší tíhu, až ji nejsme schopni unést.

Každý z nás je tím, co myslí a činí. Snažme se zůstat za všech okolností a ve všech životních situacích nositeli životního světla a naděje, které potlačují tmu a tíhu všech zdánlivě neřešitelných úkolů a problémů. Dnes pro nás neřešitelná

beznadějná situace se třeba ve zcela krátké době změní v životní úspěch a štěstí.

Chceme-li takto uvažovat, nesmíme se nechat poutat negativními myšlenkami, pocity a návyky, které jsou vstupní bránou k násilnému konci života současného a pokračujícímu utrpení života budoucího.

Použitá literatura: S. Wallimann: Brücke ins Licht. Bauer Verlag 1986

Přítomnost a budoucnost planety Země

Dvoutisíciletý evoluční cyklus lidstva jde ke konci. Přichází čas návratu do kosmického celku, čas návratu k Tvůrci. Tento návrat nebude lehký. Mnohá proroctví byla vyřčena, mnohá se již splnila a plní. Mnohá stojí ještě před námi. Všechna, nezávisle na kultuře, konfesi, době a sociálním postavení proroků, se shodují v líčení a chronologii událostí, kterými jsme prošli a které stojí ještě před námi.

Kolik nám zbývá ještě času k přemýšlení, k podceňování volajících varovných hlasů a k ignorování příznaků prorokované katastrofy planety země a jejích obyvatel ?

Po celou dobu současného evolučního cyklu se lidstvo stále více vzdaluje od svého Tvůrce a jím daných zákonů využíváním a týráním země - živitelky, jejích životních forem a přestupky proti zákonu lásky k bližnímu. Země se stává stále více skladištěm nejen hmotných odpadků, ale i morálních neřestí, jejichž nepříznivá energie zatěžuje životní atmosféru.

V popředí všeho snažení stojí boj o moc a majetek podle hesla: „Divide et impera!“ (Rozděl a panuj!). Mnoho lidí chce vládnout a poroučet, ačkoliv nejsou schopni ovládnout ani sama sebe. Intriky, lež, podvody, závist, zneužívání pohlavní síly a požitkářství jsou průvodci denního života. Je si člověk ve své, ostatním životům nadřazené domýšlivosti, vědom toho co dělá ? Jedině vůči smrti je zbabělý a malý. Ale i zde chce klamat Tvůrce vnějšími náznaky náboženské pokory, která však nesahá dále než přes rty.

Situace dnešního lidstva se podobá stavu života před asi 50 miliony let, kdy došlo k zániku planety Mallona-Maldek, která se pohybovala na dráze mezi Jupiterem a Marsem. Její zbytky jsou ještě dnes zjištělné v pásu asteroidů. Obyvatelé této planety žili podobně jako dnešní pozemšťané. Zneužili atomovou energii k válkám. Po těžké nukleární řetězové reakci došlo ke zničení této planety, což mělo vliv na celý sluneční systém, celou Galaxii, celé Univerzum. Ještě další miliony let padal radioaktivní prach na planetu zemi.

Jaké poučení převzalo dnešní lidstvo z této tragedie ? Četní výzkumníci a zástupci vědy nerespektují poznání, že i v nejmenším

atomu působí energie Tvůrce, která nesmí být zneužita proti ostatním životům. Jaderné pokusy, jejichž cílem je získání moci, násilí a války, jsou přestupky proti kosmickým zákonům života, proti Božskému zákonu „Nezabiješ!“ a proti zákonu lásky k bližnímu.

Většina lidstva má oprávněný strach z budoucnosti. I zřídka o stavu země a probíhajících podmínkách jejích životů přemýšlející člověk ví, že struktury současného dění nevedou k vývojovému vzestupu. Naše země je ve vývojové spirále univerza jedna z nejnižší stojících planet, na níž ještě existují války, vraždy a zlo všeho druhu. Její vývojový vzestup je možný jen tehdy, uvědomí-li si člověk a věda, že primární životní silou je duch, jemuž je podřízeno veškeré bytí. Hmota, neoživená duchem, zůstává mrtvou substancí. Člověk učinil hmotu svou modlou a existenci ducha přijímá se shovívavým úsměvem a pochybnostmi.

Tento stav vede k nutnosti přeměn životních struktur země nejen ve smyslu geologickém, ale i biologickém. Doba těchto přeměn stojí přímo před námi a vyvrcholí podle nejstarších i nejnovějších předpovědí proroků v nepředstavitelných pozemských katastrofách. Planeta země nezanikne, ale její životní princip bude změněn působením vibrací vyšších kosmických energií, které umožní transformaci hmotných těl do zjemnělých forem polohmotných. Energie Božské tvůrčí síly, přijímá člověk duchovním centrem na temeni hlavy.

Začáteční fáze planetárních přeměn před přechodem do vyššího vývojového kosmického stupně jsou v současné době pozorovatelné ve formě změn klimatických, změn ve fyziologii, výskytu a zániku různých biologických životních druhů ap.

Celé univerzum, každá planeta a každý život podléhají neporušitelnému pořádku a pravidelnosti. Tvoří celek ve vesmírném celku a každé vybočení z kosmických zákonů přináší nepříznivé důsledky pro člověka a jeho životní prostředí. Kolik přestupků proti těmto zákonům způsobuje lidstvo denně svým nepromyšleným hospodařením s přírodními dary a brutálními zásahy proti níže vyvinutým životům! Člověk je přesvědčen, že je pánem na zemi a překračuje hranice dané mu Bohem, kterého neuznává.

Bůh je člověku nepochopitelná energie, síla, světlo, tvůrce a živitel všeho vesmírného bytí. Nemá postavu, ale je schopný jakékoliv formy. Od Boha vycházejí energie, umožňující existenci planet

a jejich životů: minerálů, květin, stromů, zvířat.... Vše nosí v sobě jádro Jeho světla, které životy navzájem spojuje a činí člověka nesmrtelným. „Jsem alfa a omega, začátek a konec, jsem ve všem a vše je ve mně“, je hluboké poznání vysokého duchovního stupně všeobecné lásky, k níž rosteme utrpením a zkušenostmi našich inkarnací.

Hazrat Inayat Khan:

„Poznal jsem dobro a zlo. Hřích a ctnosti, právo a bezpráví. Soudil jsem a byl jsem souzen. Prošel jsem zrozením a smrtí, radostí a utrpením, nebem a peklem. Nakonec jsem poznal, že jsem ve všem a vše je ve mně.“

Mnohá proroctví dnešní doby vycházejí z centra negativních sil a je nutné je přijímat s rozvahou a uvážením. Jedním z chybných proroctví je předpověď o nové inkarnaci Ježíše Krista na zemi. Příchod Krista na zem se však neuskuteční ve formě hmotné inkarnace, nýbrž ve formě duchovní.

Nevěřte tvrzením, že Kristus již na zemi žije a nevěřte těm, kteří se za Krista vydávají, i když jejich tzv. zázraky jsou pozoruhodné. I negativní duchovní síly mají velikou moc, kterou využívají k získání nadvlády nad člověkem. Kristus sám upozorňuje na to, že v době konečného boje mezi světlem a tmou budou mnozí tvrdit, že jsou inkarnací Ježíše Nazaretského. Nevěřte ! Kristus se vrátí na zem, ale v duchovní postavě a každý z lidí ho bude schopen vnímat.

Intenzita geologických změn planety země má rostoucí tendenci. Jejich vyvrcholení stojí ještě před námi.

Všechna proroctví shodně uvádějí, že na zemi narazí velké meteority, které způsobí silná zemětřesení, vulkanické erupce, bouře a přírodní katastrofy. Zemská osa změní svoji polohu. Dojde k poruchám zemské rotace, ke kolísání, země vybočí z pravidelné oběžné dráhy. V důsledku změn vnitřního vyvážení a změny polohy zemské osy změní se i sklon oběžné dráhy kolem slunce. Povrch země bude zmenšen. Podle světoznámého proroka Edgara Gayce (Jess Stearn: „The Sleeping Prophet Edgar Gayce“ 1967) „budou v důsledku nového rozdělení moře a pevniny rozsáhlé oblasti země zality mořem a pevniny, dnes ještě pokleslé na dně moře vystoupí nad mořskou hladinu (Atlantis, Lemuria, Mu). Moře pohltí velké části New Yorku, Los Angeles, San Francisca, rozsáhlá

území Japonska a severní Evropy, Londýn, Paříž a další velkoměsta budou ohrožena zánikem. Zlomy v zemské kůře způsobí geologické změny v tzv. „Ohnivém prstenu země“, vulkanickém pásmu kolem Tichého oceánu od Nového Zélandu přes Filipiny, Japonsko, Aleuty až do Mexika a Chile “

Předpověděné putování národů začíná už dnes. Podle statistiky z června 1992 je 17 milionů lidí dobrovolně či nedobrovolně na útěku z rodné země a hledají nový domov. Dnes je jejich počet mnohem vyšší.

Nesmírné utrpení, hlad a přírodní katastrofy, neznámé nemoci, epidemie, zamoření národů neznámými viry ohrozí celkovou životní existenci. Peněžní systémy světa se zhroutí. Peníze budou mít jen cenu prachu na cestě.

V letech 1961 až 1965 varovala Matka Maria při svém zjevení v Garabandalu lidstvo před propastí, do níž se řítí. Předpověděla mnoho událostí, jichž jsme v současné době svědky a zvěstovala příchod velkého zázraku na nebi na počátku předpověděných katastrof na zemi.

Lidstvu přijde pomoc také od vesmírných „bratrů“, obyvatel výše vyvinutých planet. Jejich technické znalosti jsou ve vztahu k našim poznatkům ve všech oblastech vědy a života mnohem vyšší. Mnoho vzdušných lodí je připraveno ve vesmíru v blízkosti země. Jejich zařízení odpovídá potřebám pozemského člověka. Mají za úkol evakuovat lidi z ohrožené planety země. Po skončení pozemských katastrof budou mít evakuovaní možnost vrátit se na „novou zemi“. Začátek evakuace do vesmíru bude lidstvu sdělen prostřednictvím rozhlasu nebo televize, někteří lidé přijmou tuto zprávu telepaticky. Přístroje nemusí být zapnuty, protože technicky vysoce nad námi stojící obyvatelé kosmu jsou schopni prostřednictvím nám neznámé síly tyto přístroje uvést do provozu.

Při zmíněné evakuaci bude o všechny, kteří jsou ochotni přijmout tuto pomoc, optimálně postaráno. Každá duchovně výše vyvinutá bytost respektuje kosmický božský zákon svobodné vůle a ta bude plně respektována. Šťastný ten, kdo překoná strach. Mnoho lidí zůstane raději zpátky v pekle pozemských událostí ze strachu a nejistoty z neznámého, ale i ze strachu opustit a ztratit na zemi nashromážděný majetek. Nic nezůstane ze staré materie. Mnozí však půjdou raději smrti vstříc, než uchopí ruce, nabízející pomoc.

O existenci vesmírných obyvatel, kteří již celá staletí nabízejí pozemšťanům přátelství a pomoc, jsou nesčetné důkazy. I kosmonauti prožili setkání v kosmu s vesmírnými bratry a někteří navštívili i zmíněné vzdušné lodě. Protože však byli donuceni k přísaze mlčení, není široká veřejnost informována o jejich kosmických setkáních. Spojené státy mají velmi rozsáhlý archiv a nesčetné důkazy o existenci obyvatel vesmíru, kteří navštěvují naši zemi a hledají pomocí intuice a přenosu myšlenek spojení s jejími obyvateli. Kvůli údajnému znepokojení obyvatel země jsou všechna fakta o existenci meziplanetárních návštěv země přísně střežena a utajována.

Tak jako papež až do dnešního dne nesplnil prosbu Matky Marie a nezveřejnil „Třetí Fatimské tajemství“ z roku 1917, které seznamuje lidstvo s popisovanými katastrofami na naší zemi, tak zatajují vedoucí vládní a vojenské kruhy a představitelé astronautiky existenci vesmírných bytostí, nabídky pomoci a přípravu záchrany z kosmu. Můžeme být vděční mimozemským obyvatelům za pomoc, která uchránila naši zemi před katastrofami, způsobených silami, uvolněnými při jaderných zkouškách a nepromyšleným hospodařením s přírodními dary.

Kosmické „návštěvy“ byly po celá staletí a jsou i dnes pozorovány a registrovány na celém světě. Ve staroindických eposech „Ramajana“, „Mahabharata“, ve spisech starých Číňanů a Egypťanů, v Tibetu, v Platonově dialogu „Timaios a Kritias“, v „Kronice z Akakoru“, v pamětech starých indiánských kmenů Mexika a Peru, ale i v četných sděleních ze současné doby nacházíme zprávy o jejich existenci. Doba, kdy se člověk považoval za jediného pána a představitele života v kosmu, je díky rostoucím poznatkům a důkazům nenávratně pryč.

Po skončení pozemských katastrof nastane doba předpověděné „Tisícileté říše“. Nová oběžná dráha země se stabilizuje, dojde k nové vegetaci a oživení. Evakuovaní lidé a zvířata se vrátí na novou zemi. S pomocí obyvatel vesmíru se budou učit životu bez válek a násilí, životu v harmonii a míru.

Většina lidí nechce vnímat proroctví o osudu planety země, protože se bojí. Strach je největším nepřítelem člověka. Máme-li dostatek vůle podřídit náš život zákonům lásky a odevzdat se v důvěře vedení a ochraně našeho Stvořitele, snažíme-li se ve svém denním

životě pomocí dobrých skutků tuto důvěru dokázat, ztrátí strach nad námi moc.

Budoucnost planety země leží v rukou Toho, který světy stvořil a řídí. Důvěřujte Mu!